

Kanoe

Do Evropy se první typy kánoí dostaly někdy na začátku minulého století ze Severní Ameriky, kde se na nich proháněli Indiáni po místních řekách a jezerech. Původně byla kánoe určena zejména k přepravě materiálu a lidí po klidné hladině, postupně se upravoval její vzhled i pro použití na divočejší vodě a pro sportovní účely.

Typy kánoí:

Otevřená: tady je asi potřeba napravit trochu omyl většiny vodáků, kteří otevřenka říkají třeba naší vydře atd. Otevřené kánoe nemá vůbec palubu a nejvíc se blíží vzhledu

původních indiánských kánoí. Používá se zejména při turistice po jezerech a klidných řekách. Ve světě je poměrně populární, ale u nás se s ní příliš neseťkáte. Není výjimkou, že je i pro více jak dvě osoby, má ploché dno, je velmi stabilní a hodně toho uveze. Nevýhodou je to, že v peřejích se velmi rychle naplní vodou a tak je její použití tak do WW I (o značení obtížnosti řek příště)

Polokryté (polootvřené): Jak už název napovídá jedná se o nějakou polovičatost, čili kompromis. Polokryté kánoe mají zakrytou špičku a zád', až přibližně k přední a zadní

sedáče. Je tomu tak pochopitelně proto, aby při projetí vlnou nedošlo k zalytí kánoe vodou. Zároveň ale na lodi chybí paluba mezi sedačkami, takže je snadné do lodi balit, převážet i objemnější věci a je pohodlná. Na loď je možné připevnit krycí zástěru (má límec) a ještě lépe se tak zabezpečit proti vodě. Má to však určitá úskalí vzhledem k tomu, že tou šprajdou jsou pak oba vodáci spojeni k sobě, což není při případném plavání to pravé. Bez šprajdy se polokrytá kánoe dá použít tak do WW II.

Zavřená: Zavřená loď má palubu a v ní jen dvě díry (někdy tři), ve spolupráci se

šprajdou tak voda nemá šanci do lodi natéct. Zavřená loď je tedy určena pro jízdu v obtížnějších terénech (až WW IV). Za účelem menšího pohodlí a více závodění prochází vývojem i

kánoe a tak slalomáři jezdí na tzv. amerikách, placatejch dlouhých lodích, který se skvěle točej, ale vydržet v nich dýl jak hodinu je skoro nemožný. Existuje i plastová podoba ameriky (vpravo). Ta je ale podstatně zkrácena a tak jí přibyl objem a je určena na náročnější vodu, ale pro háčky tak do 60 kilo.

Kánoe pro jednoho (singl): I mezi kánoisty se najdou individuality a tak stejně jako na kajaku je možné i na kánoi jezdit pouze v jednom. Ne každý však jízdu na singlu zvládne. Není to úplně snadné a vyžaduje to určité zvláštní dovednosti, zejména precizní záběr přes

ruku. Dnes je velmi málo lodí, které by byly vyrobeny čistě jako singl. Většina jich vzniká přestavbou sezení v kajaku na klečení, ale ne z každého kajaku jde singla udělat. Zejména je potřeba hlídat šířku lodi. Singlíři jsou na svoji „zvláštnost“ velmi hrdí a tak nesou poznámky o jednorukých, vařečkářích a těch co mají jen na půlku pádla, velmi těžce. Pravdou ale je, že většina singlířů jezdí na vodě velmi dobře, protože řeka stejné obtížnosti dá mnohem víc zabrat na singlu než na kajaku. Jednou z mála opravdových

výhod ježdění na singlu je lepší rozhled. Přece jen když člověk klečí, vidí větší úsek řeky než když sedí v kajaku. Největší nevýhodou je menší efektivita záběrů a nutnost se do lodě kurtovat. To je ale pro eskymáka nezbytné i na deblovce, protože v případě převrácení vás v lodi nic nadržuje a prostě vypadnete.